

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

John David Anderson

ULTIMA ZI A DOMNIȘOAREI ' BIXBY

Traducere din engleză de
Mihaela Ionescu

M
PANDORA
IVI

Rebecca Roudabush are păduchi de corp.

Și n-am inventat chestia asta. Am făcut analize. Pe aparatul de măsurat gradul de infestare cu păduchi a ieșit un rezultat pozitiv.

S-au aprins toate beculețele roșii. Steve, Brand și cu mine suntem în carantină totală. Chiar dacă afară sunt mai bine de 20 de grade Celsius, Steve poartă mănuși lungi de schi ca să evite orice expunere; de la coate în jos ai zice că-i Darth Vader. Spune că-i deja al șaselea caz de pediculoză în clasa din sala 213 de anul ăsta. Nu-i pun niciodată la îndoială cuvintele. Sigur că Rebecca insistă să spună că nu are nimic, că nu există chestia asta, păduchi de corp.

Toți zic la fel. Scot limba la noi și ne fac tâmpiți, dar noi știm mai bine cum stau lucrurile. Rebecca nu vrea să accepte situația. Are nevoie de un grup de sprijin. Îi spunem că-i putem dezvălui numele câtorva copii care au trecut deja prin așa ceva.

— Sunteți niște proști, ne spune.

— Dar nu noi ne-am ales cu o ditamai păduchioză, răspunde Brand, căruia îi place să inventeze cuvinte sau să le

prescurteze, sau să le schimbe în vreun fel, amestecându-le unele cu altele ca să obțină ceva nou.

Pornind de la a da-o în bară și a fi pe dinafară în același timp, a inventat cuvântul *habarnist*, care înseamnă să iei o notă atât de mică la un test, că e aproape amuzant. Sau *cretinopați* — numele pe care-l dăm copiilor mai mari care nu ne lasă în pace sau oricui altcuiva care nu ne place, adică un număr nu prea mare de persoane, chiar dacă avem o listă tipărită cu acestea.

— Și așa deci, am păduchi de corp?

— Rezultatele nu mint, îi spun. Am făcut mai multe analize. Ai ieșit pozitiv la fiecare dintre ele.

Îi arăt foaia. De fapt, nu este o foaie propriu-zisă, este o bucată de hârtie pe care am luat-o din teancul de materiale reciclabile și pe care am scris câteva numere la întâmplare, cu o cariocă roșie. Dar numele ei e trecut în capul paginii, iar dedesubt, cu litere mari sângerii, POZITIV. Mai este și un desen al unui dinozaur pe care l-am făcut pe margine, dar îl acopăr cu mâna. Nu pentru că mi-ar fi jenă de el, ci pentru că nu are nicio relevanță în cazul de față.

— Adică porcăria asta de bucată de hârtie vrea să spună că sunt contagioasă?

— Foarte, răspunde Steve, cu brațele lui de Vader încrucișate la piept.

— Și chestia asta, păduchioza... e mortală?

Rebecca și-a petrecut la școală mai bine de jumătate din viață. Ai zice că deja ar trebui să știe că așa ceva e de la sine înțeles.

— Numai pentru unii, îi spun. Sunt persoane care pot fi purtătoarele infecției ani de zile și, totuși, nu manifestă niciun simptom. Dar oamenii extraordinari sunt foarte expuși riscului.

Rebecca dă din cap mult prea gânditoare pentru cineva care are o boală imaginară gravă. O știu din clasa a doua și-mi dau seama că pune ea ceva la cale. A mijit ochii și bâțâie din picioare. Mai demult, mama mi-a spus că Rebecca i se pare drăguță. Atunci a fost ultima dată când am vorbit cu mama despre fete.

— Și cum se transmite chestia asta, mai exact? întrebă Rebecca.

— Cel mai adesea prin contact fizic, răspunde Steve, în timp ce se uită la pantofii lui, așa cum face de fiecare dată când se pregătește să-ți spună o grămadă de chestii despre care tu habar nu ai și de care nici nu prea-ți pasă. Virusul pediculozei se transmite prin simpla atingere, deși e mai puternic concentrat în salivă. E de-ajuns un milimetru de scuipat din partea cuiva care are virusul ca să infecteze întreaga populație din New York City — cam 8,4 milioane de oameni.

Nu știu dacă e adevărat sau nu, dar confirm dând din cap. Steve e maestru când vine vorba de statistici. Câteodată îmi notez chestiile pe care le spune și le caut pe internet când mă duc acasă — cum ar fi faptul că viespile pot să te înțepe de mai multe ori pentru că au ace moi, sau faptul că principala cauză de deces în Guatemala este gripa. Nu greșește niciodată în legătură cu chestii de genul ăsta. După atâția ani în care am fost cei mai buni prieteni, am cam

Libris
Respect pentru oameni și cărți

învățat să nu mă mai îndoiesc de el. Steve își ridică ochelarii spre rădăcina nasului, cu un gest tipic oamenilor de știință. Nu se preface, chiar nu reușește deloc să-i facă să stea la locul lor.

Rebecca se uită cu atenție la fiecare dintre noi, gândindu-se deja la următoarea mișcare pe care o va face.

— Salivă, deci?

— Mda, spune Brand.

— Bine... atunci ar fi ceva îngrozitor dacă aș face *asta*.

Rebecca Roudabush se linge pe mână, cu limba lipită zdravăn de palmă, de la încheietură până la degete. Apoi, înainte ca oricare dintre noi să apuce să facă ceva, își freacă mâna infestată de pediculoză de fața lui Steve. Uite-așa încep epidemiile.

Steve țipă, îngropându-și fața în mânușile lui mari, întinzând peste tot infecția transmisă de Rebecca și înrăutățind astfel situația. Brand încearcă să-l tragă deoparte, dar Rebecca este mai rapidă. Se întinde și-l înhață pe Brand de braț, trăgându-l de mânecă și aplicându-i o șampilă zgomotoasă chiar sub cot, ca atunci când faci un concurs de pârturi înainte de ore. *Flrrrrrbbbttt*. Lui Brand i se înmoaie genunchii dintr-odată, uitându-se îngrozit la inelul de scuipat infestat de păduchioză al Rebeccăi. Steve se zbate, ștergându-se pe față cu bluza, de parcă chestia asta l-ar ajuta cu ceva, de parcă n-ar fi deja un om mort.

Rebecca se întoarce spre mine.

— E rândul tău, Christopher, spune, rostindu-mi numele complet, ca pe o înjurătură.

Mă uit la Steve și la Brand, care se tăvălesc pe jos, cu fetele schimonosite de dezgust. Avem un cod, știu, reguli nescrise care spun că nu trebuie să-ți abandonezi tovarășii când sunt căzuți la pământ, victime ale unui terorist biologic cu părul ondulat și roșu, prins în coadă. Dar Rebecca e rea. În plus, are pistrui, ceea ce pare un semn al faptului că tipul ei special de păduchioză este cumva mai avansat. Incurabil. Nu mai pot face nimic de-acum pentru prietenii mei.

Așa c-o iau la fugă, cu Rebecca pe urmele mele. O tai peste locul de joacă, învârtindu-mă în jurul leagănelor, sub barele paralele, cu Rebecca în spatele meu, hotărâtă să mă înhațe, să mă pună la pământ și, probabil, să-mi tușească în față — sau poate chiar ceva mai rău de-atât. Dar n-o să mă prindă. Sunt Usain Bolt. Sunt Cheetah Boy. Mai iute ca fulgerul. Bucățele de covor vegetal zboară de sub călcăiele mele. Și totuși, cumva distanța dintre noi se micșorează. Dau un ocol complet al locului de joacă și îi descopăr pe Steve și Brand din nou în picioare, vindecați în mod miraculos, sau poate doar în perioada de incubație, gata să se prăbușească la pământ morți din clipă-n clipă. Mă văd venind, cu Rebecca urmărindu-mă, și o iau și ei la fugă. Gonim toți trei fără să ne dăm seama fix prin mijlocul unui joc de kickball și cotind apoi spre fațada de cărămidă roșie a școlii.

Și acolo dăm peste domnișoara Bixby.

Pe lumea asta sunt șase feluri de profesori. Știu asta pentru că i-am clasificat chiar eu odată, în timpul unei pauze

petrecute în clasă. Mai întâi sunt profesorii Zombi, ăia care fac chestia asta de câteva secole, cam de pe vremea când era Roosevelt președinte — primul Roosevelt, cel cu mustața ca o mătură, din filmele de la muzeu. Profesorii Zombi bolborosesc ceva într-un fel monoton și vin înarmați cu un arsenal întreg de fișe de lucru, toate menite să alunge și ultima fărâmă de bucurie din procesul de învățare, ceea ce nici nu-i mult, dacă stai să te gîndești cât de puțină bucurie are chestia asta în ea de la bun început. Poate că nu-ți halesc creierul, dar, pe de altă parte, Zombii nici nu fac mare lucru ca să ți-l hrănească.

Apoi sunt Dependenții de cofeină. Brand le zice Zumzăitorii. Îi ghicești imediat după mâinile care le tremură, după ochii injectați și după cămile termoizolante pe care le poartă cu ei. Spre deosebire de Zombi, Dependenții de cofeină sunt ca niște mingiuțe care sar de colo-colo, dar nu poți să-i asculți nici pe ei, pentru că vorbesc atât de repede, *zumzăind* încontinuu, de parcă ți-ai băga capul într-un stup de albine. Din păcate, profa noastră de spaniolă e unul dintre ei, așa că nu numai că nu pot s-o urmăresc, dar, nici dacă aș fi în stare, tot n-aș pricepe nimic.

Apoi îi avem pe Stăpânii temnițelor. Căpcăunii care se folosesc de bulinele negre și care și-ar dori ca bătaia să fie încă acceptată în școli. Genul celor care insistă ca nimeni să nu scoată o vorbă, fie că e ora de lectură, de lucru manual, ora de comunicare, ora prânzului, perioada de după ore, înainte de ore, weekendul sau orice altceva. Tot ce ai voie să faci este să stai nemișcat și să-ți ții gura.

Domnul Mattison, profesorul de desen, este unul dintre aceștia. La ora lui desenăm într-o liniște totală. O liniște mormântală, ceea ce mie-mi convine, pentru că asta este exact ora aia la care trebuie să te concentrezi, deși cât sunt acolo desenez mai mult imagini cu domnul Matt, care are un băț și rupe carnea de pe oasele ultimului elev care a îndrăznit să scoată vreun cuvântel.

După care vin Spielbergii. Nu sunt nici pe departe la fel de grozavi cum e Steven Spielberg. Le spunem așa pentru că ne arată tot timpul diapozitive și filme. O parte dintre ei sunt Zombi Spielberg. În categoria asta intră doamna Gredenza. Odată ne-a arătat un filmuleț cu ciclul de viață a musculiței de oțet, care a fost destul de scârbos și care nici măcar nu avea prea multă logică, având în vedere că ea ar trebui să ne predea geometrie. Cel puțin, cu Spielbergii avem șansa să tragem adesea un pui de somn sau să ne gândim la tot felul de chestii, sau să trimitem câte un SMS — asta dacă nu cumva vreun Stăpân al temnițelor nu ne-a confiscat deja telefonul și l-a dat de mâncare goblinilor.

Preferanții mei sunt Începătorii. Cei care-și propun să facă totul și chiar mai mult de-atât. Proaspăt veniți de la pepiniera de profesori. Cu ochii lor strălucitori și cu afișele lor colorate recent cumpărate din vreun catalog și cu felul în care aplaudă ca focile de la circ, când primesc câte un răspuns corect. Nu rămân Începători prea mult timp. Se oflesc destul de repede. Le ia cam un an. Poate doi. Totuși, nu cred că e din vina elevilor. Eu o pun pe seama sistemului.

Pe cei din ultima categorie îi numim pur și simplu Cei Buni. Sunt cei care transformă tortura cunoscută sub numele de școală în ceva suportabil. Știi că ai parte de unul dintre Cei Buni pentru că atunci chiar ești atent la ore, chiar dacă nu ești la desen. Sunt profesorii cărora vrei să le zici bună ziua și anul următor. Cei pe care nu vrei să-i dezamăgești.

Cum este domnișoara B.

Îmi amintesc prima oară când am întâlnit-o pe domnișoara Bixby. Nu era nici prima zi de școală, nici seara în care ne-am cunoscut profesorii. De fapt, s-a petrecut cu trei ani în urmă, la circ.

Eram în foaier, eu, părinții mei și sora mea mai mică, cumpărând vată de zahăr de șase dolari și acadele în formă de spirală. Părinții mei cred cu tărie în „maximizarea timpului petrecut în familie”, ceea ce înseamnă că, în rarele ocazii în care mergem împreună undeva, ne mituiesc pe mine și pe sora mea cu dulciuri ca să nu ne plângem de nimic. De obicei funcționează.

Mersul la circ era cea mai recentă ieșire lunară obligatorie în familie și ne străduiam să profităm la maximum de asta, lingându-ne acadelele până limbile ne deveneau albastre și bucurându-ne de momentele de dinaintea spectacolului propriu-zis — în marea majoritate clovni mergând de colo colo în pantofii lor roșii uriași, cu nasuri mari pe care puteai apăsa ca pe un claxon. Ne-am oprit în fața unui jongler, o femeie cu păr scurt și blond cu șuvițe roz,

îmbrăcată cu un sacou elegant, care jongla în mod profesionist cu trei popice pe care le arunca în aer. Era îmbujorată toată la față, cu buzele ei vopsite țuguiate din cauza concentrării. Apoi, a văzut-o pe mama și s-a oprit, punându-și o popică la subraț. Avea un aer familiar.

— Linda? a strigat ea.

— Maggie? a chițait mama, după care s-au îmbrățișat. Chiar ai făcut-o până la urmă? Ți-ai dat demisia și te-ai angajat la circ?

— Se plătește mai bine decât în învățământ, a spus jonglera și a izbucnit în râs, laolaltă cu mama mea.

Femeia ne-a explicat că era doar un amator, dar că atunci când vine circul în oraș câteodată mai angajează talente locale care să fie animatori în foaier. Tata a tușit și a zâmbit politicos.

— Saul, ea este Maggie Bixby. E profesoară la Fox Ridge, a spus mama. La clasa a șasea, nu-i așa?

Profesoara care se dădea drept artist de circ cu jumătate de normă a confirmat dând din cap.

— Ultima înainte să-i trimitem mai departe, a spus ea, cu ochii strălucitori și verzi ca iarba nouă.

— Clasa a șasea, a repetat tata.

Asta cel puțin explica unde o mai văzusem înainte. Probabil că pe holurile școlii. Sau grăbindu-se să traverseze parcareă când suna ultima oară clopoțelul. Avea aerul unei Începătoare, sau mai degrabă al unei Zumzăitoare, cu ochii ei mari și zâmbetul asimetric, deși la momentul acela încă nu făcusem clasificarea.